

Chórismos (nové pojetí)

Pro Platóna šlo o něco jako nepřekročitelnou propast mezi světem idejí a světem jejich přechodných napodobenin, „odlik“. Pro nás především jde o místo zvláštního „přechodu“ ze „světa“ ryzích nepředmětností a „světa“ „srostlic“ obojího, tj. předmětností a nepředmětností, sjednocených v „konkrescentní“ jednoty. Užíváme onoho starého termínu v novém smyslu proto, že v jistém smyslu jde také o naprostou nezaměnitelnost a takřka „různo-rodost“ toho, o čem můžeme mluvit jako o nepředmětnostech, a toho, co má různé podoby spojenosti-nespojenosti dvou stránek, mezi nimiž může, ale nemusí být naprostá nepřekročitelnost. V případě pravých jsoucna-událostí jde o speciální formu „překročování“, které se významně liší podle toho, odkud a kam je překročováno, ale podle toho, jak jest tomuto překročování rozumět. Ze světa (říše) ryzích nepředmětností jde o „překročování“ velmi zvláštního druhu, kterému provizorně (a samozřejmě metaforicky) říkáme „oslovování“, rozumí se ovšem nepředmětnými výzvami. Přísně a přesně vzato tu vlastně nejde k žádnému skutečnému „překročování“, neboť tu nemůžeme uvést žádného krácejícího a tedy ani žádného překročovatele. Každý takový „překročovatel“ musí být nutně „subjektem“, schopným překročovat, tj. schopným vykonávat nějakou aktivitu, nějaké akce. To tedy znamená, že ono zvláštní „překročování“ ze světa ryzích nepředmětností do světa „konkrescentních“ srostlic obou „stránek“ nemůže být chápáno jako „akce“: oslovení nepředmětnou výzvou není možno interpretovat jako akci, jako nějaký akt, neboť ten musí být vždycky někým vykonáván. Na druhé straně je jiným problémem to, můžeme-li zaregistrování či vnímání zmíněného nepředmětného oslovení chápat jako akci, překračující onu hranici či mez, jež odděluje konkrescentní jednotlivé subjekt-jsoucno do říše (světa) ryzích nepředmětností. A značným problémem je také to, jaký rozdíl máme vidět mezi eventuelním přechodem (překročováním) do předmětné stránky konkrescentního jsoucna resp. jeho předmětné stránky k jeho stránce nepředmětné na jedné straně, a na druhé straně mezi nepředmětnou stránkou konkrescentního jsoucna-události a světem ryzích nepředmětností. (Právě zde musíme důrazně trvat o tzv. ek-statičnosti reflexe, kterou však nesmíme redukovat na reflexi myšlenkovou a zbvatí ji tak jejího univerzálního, tj. „kosmického“ charakteru.)

(Písek, 160901-1.)